

El Eclipse de A. AMAIA URRA foto Liesbeth Bernaerts

koffie uit haar mond, op haar witte T-shirt. Nadien blijkt dat de scène in de film zelf als tien minuten werd waargenomen. Urra neemt de tijd waarover in de film wordt gesproken, dus letterlijk. De almacht van de kijker die middels zijn beeldbuis de hele wereld aankan, wordt een keurslijf. Amaia Urra draait de dingen om in de tijd, en tijd en keurslijf reveleren zich. De autonome blik van de kijker annex afstandsbediening krijgen iets ongemakkelijks. Amaia Urra schotelt ons *beelden* voor. Achterstevoren, andersom, ondersteboven, maar altijd ongelooflijk strak. Alleen de koffie en de tijd zelf zorgen voor krasen. Aan het slot van de performance zingt Amaia Urra nog heel hard mee met de generiek van *L'Eclisse*, terwijl haar haren wapperen in de wind van een kleine ventilator. Net zoals de gemorste koffie breken haar stem en haar haren de dwingend-logica van de setting. Misschien

zet Amaia Urra haar lichaam daarmee op het spel, en fungeren deze twee momenten als een ontlading van het strakke beeld waarin de rest van haar performance opgaat. Of fungeren haar stem en haar wapperende haren als een filmische illusie? Haalt de logica van het scherm het alsnog van de onderkoelde setting van de performance?

het huiskamergevoel

Dingen die de wereld domineren. Mensen die pas in de wereld staan met een overdosis *tools* om zich heen. Zodat die wereld lekker dichtbij is. En almaar dichterbij komt. Alleen blijft er daardoor ook almaar minder plek over. Gedanst wordt er allang niet meer. De scène is een benauwde huiskamer geworden, of alleen nog maar een scherm (*Or Press Escape*, Edit Kaldor). Een chaos aan *tools* die orde moeten brengen in de wereld

die middels scherm en speaker binnendringt. Het huiskamergevoel. Daar draaide een groot deel van deze Klapstuk om. De dingen raken vertrouwd. En via dat scherm dat er middenin staat, raakt de hele wereld vertrouwd. Hoe gaat ons lichaam daarmee om? Voelt het zich bekeken, of beseft het plots hoe klein die huiskamer eigenlijk is? Gedanst wordt er niet meer, maar gekeken wel. En gelachen. En meegeleefd. Inderdaad, klinkt misschien *not done*, maar in deze Klapstuk werd er gekeken, gelachen én meegeleefd. Met Forced Entertainment was het al raak. In *Instructions for Forgetting* zit Tim Etchells rustig verhalen te vertellen die vrienden hem hebben opgestuurd. De verhalen mochten niet te lang zijn, en ze moesten echt gebeurd zijn. Het publiek zit erbij en kijkt ernaar, en krijgt op drie schermen beelden voorgeschoteld

van video's die diezelfde vrienden naar hem hebben opgestuurd. Je gaat ervan uit dat de verhalen *echt* zijn. Ouderwets verhalen vertellen dus, over de ondergrondse grillen van GPS (Global Positioning System) in een tunnel, over (voetbal)legendes in tijden van massamedia, over een videotape vol gore sex, over een moord begaan door iemand die je heel goed kent. Er mogen weer verhalen worden verteld. Maar tegelijk komen er dus beelden op je af. Soms illustreren die beelden de verhalen die je te horen krijgt, soms hebben ze er niks mee te maken. Je krijgt de indruk dat, tussen een stel beelden in, de verhalen koppig achterblijven. Wat natuurlijk een illusie is.

Lars Kwakkenbos